Ч. везира вѣрно заступао и браніо" и комуто *народъ бугарскій* благодарити за много добра" и пр. . . . Още самото назначение на Калиника се е посрѣщнало злѣ отъ българитѣ и отъ българския печатъ тогава, макаръ „Цариградски вѣстникъ", който съ основание може да се подозира въ връзки съ патриаршията, да вижда ведно съ „Пресъ д'Оріанъ" въ негово лице единъ, „образованъ" пастиръ[1]). А и гражданитѣ на Нишъ сѫ били противъ неговото назначение. Тѣ даже съ протестно писмо, подписано отъ първенцитѣ и еснафитѣ, сѫ заявили, че не ще посрѣщнатъ никога фанариотския владика, чиито привърженици били само нѣколко души цинцари. Първата работа на владиката, слѣдъ като е дошълъ въ епархията си, била да наковлади, дѣто трѣбва, двама отъ найдобритѣ нишки свещеници, които съ единъ отъ първенцитѣ граждани били закарани прѣзъ м. януари или началото на февруари въ Цариградъ и запрѣни въ „заптіето". За великденскитѣ праздници тѣ били пустнати на свобода, за да ги арестуватъ отново слѣдъ нѣколко деня[2]). Тѣзи мѫченици за българска народна черква въ Нишъ сѫ: попъ Станоя, попъ Младенъ и Чорбаджи Коца Бояджийски. Слаби да се борятъ съ всесилния си архиепископъ, нишани, както казва дописникътъ на „България", се виждатъ принудени да скръстятъ рѫцѣ. Даже близкитѣ на затворенитѣ се отказватъ отъ всѣкакъвъ опитъ за тѣхното освобождение, едно, защото сѫ били слаби да устоятъ до край борбата съ владиката, друго, защото, за да запазятъ положението си, сѫ влѣзли въ тѣсни връзки съ него. Между послѣднитѣ особно много се отличилъ попъ Проку, младъ вдовецъ, който е ходѣлъ често съ владиката да свети фанариотска вода по кѫщитѣ на младитѣ вдовички[3]) До кѫдѣ се е билъ самозабравилъ Калиникъ въ измѫчената нишка епархия, може да се види отъ факта, потвърденъ прѣдъ редакцията на в. „България" съ писмо отъ Нишъ и Пловдивъ. Споредъ него, дѣдо владика, поканенъ отъ чорбаджиитѣ, когато е билъ въ Лѣсковецъ на „зіафетъ" въ с. Орѣховица, до толкова забравилъ отъ пиянство духовния си санъ, че на утрината трѣбвало да се върне въ Лѣсковецъ съ половинъ брада[4]).

---

[1]) Цариградски вѣстникъ, г. IX, бр. 439, стр. 1 отъ 11 юли 1859 г.

[2]) в. „България", г. IV, бр. 1, стр. 3, кол. 2—3 отъ 16 апр. и бр. 3 отъ 30 апр. 1862 г.

[3]) Тамъ, г. IV, бр. 24, стр. 186—187 отъ 24 септ. 1862 г.

[4]) Тамъ, г. IV, бр. 4, стр. 27, кол. 3 отъ 7 май 1862 г. За безчинията на